

[Poul Dam.]

mer principielt væsentlige lovforslag, som ikke er bebudet ret lang tid i forvejen, og som partierne derfor har haft mulighed for at kunne tage stilling til.

Det er noget andet, når partierne får geniale ideer; de kommer fra himlen, de fleste af dem, forhåbentlig, og forholdsvis pludselig, de er ikke bebudet så forfærdelig lang tid i forvejen. Jeg synes, at det er rimeligt, at de skal kunne behandles grundigt fra regeringens side. Deri ligger der også en hensyntagen; man tager dem alvorligt, man ønsker virkelig at tage stilling til de forslag, der er blevet fremsat.

Og så er der altså også, må jeg have lov at sige, ikke mindst med tanke på den højtærede indenrigsminister, det, at den måned, der går, jo kan give lejlighed til både at blive klogere og trække et lovforslag tilbage, men også medføre, at udviklingen viser, at et lovforslag er blevet overflødigt, fordi regeringen er kommet på gode tanker, og det er jo et udmærket og godt formål. I det tilfælde, som gav anledning til denne debat, drejer det sig jo om et forslag, som regeringen også kunne arbejde med og havde arbejdet med i forvejen, således at man fik disse forslag til behandling nogenlunde samtidig, hvad jeg synes var godt og rimeligt.

Jeg er ganske enig med hr. Bomholt i, at der er en risiko ved de alt for stive regler. Jeg tror, det er en god ordning, vi har i øjeblikket, og jeg synes ikke, vi fra vor side har grund til at føle os pikerede over den. At der så måske en gang imellem kunne være anledning til at bede om en lidt anden forretningsgang, at det en gang imellem kunne være godt at være advaret lidt om, hvad ministeren ville sige til ens forslag, så man ikke skal stå op her fuldstændig uforberedt på det, er noget andet, men der er en række problemer, som jeg tror vi med udbytte ville kunne drøfte i udvalget for forretningsordenen og herunder måske også se på den ordning, som jeg forstår man har i England, hvor en bestemt tid hver uge er sat af til noget, jeg mener kaldes private members' business, altså noget, som direkte er beregnet til, at initiativerne fra tinget kan komme frem. Det er givet, at der er problemer, der skal drøftes her.

Vi er ikke særlig begejstrede for forslaget, men vi vil meget gerne være med til i ud-

valget for forretningsordenen at drøfte problemerne omkring de private forslags placering i vort lovgivningsarbejde.

Hilmar Baunsgaard: Må jeg i anledning af de bemærkninger, som formanden gjorde, benytte lejligheden til at udtrykke min opfattelse: jeg tror, at alle her i tinget uanset partitilhørsforhold nærer den alldybste respekt for formandens bestræbelser for virkelig at lede dette ting på en sådan måde, at tingets uafhængighed og værdighed respekteres. Jeg kunne måske næsten sige, at formanden gør det på en måde, så vi også alle er kommet til at holde af ham for det. Jeg har gerne villet sige dette for at give udtryk for, at jeg ikke føler, at det problem, der her er rejst, med rette kan opfattes eller er tilsigtet som nogen kritik af den nuværende formands ledelse.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Poul Dam, at hans indlæg bestyrkede mig i opfattelsen af, at der alligevel var et problem, vi skulle tage stilling til. Jeg må oprigtigt sige, at det at høre en SF'er stå og sige fra folketingets talerstol, om det ikke var rimeligt, at regeringens forslag fik fortrin, ja, det understreger jo næsten for tydeligt, at man er blevet mere kongetro end kongen selv.

Jeg er enig med formanden i, at en snæver ti dages bestemmelse kan risikere at blive for stiv. Men der er rejst et problem, som jeg tror det vil være til gavn for tinget at få drøftet igennem. Jeg tror, at vi alle er interesseret i, at der ikke kan opstå diskussion om tingets mulighed for i alle forhold selv at fastlægge sin arbejdsform, ligesom vi alle er interesseret i, at der aldrig skal kunne rejses tvivl om, hvorvidt regeringen og regeringspartiet i tingets arbejdsform får fortrin for andre partier.

Diderichsen: Jeg vil gerne give hr. Hilmar Baunsgaard min fulde tilslutning til de smukke ord, han henvendte til hr. Bomholt som folketingets formand. Jeg synes, det var meget rammende sagt, og det skulle også siges ved denne lejlighed.

Min første reaktion, da jeg læste forslaget til folketingets beslutning, var, at jeg undrede mig over, at der aldrig nogen sinde før i folketingets forretningsorden havde været en sådan bestemmelse, da man jo ellers er meget omhyggelig med at ansætte tidsfrister